

Israel și Biserica

Israel și Biserica

Diferite căi ale lui Dumnezeu în diferite timpuri

Trebuie să avem cunoștință despre „adevărul dispensațional” pentru a înțelege corect Biblia. Dumnezeu a avut a face cu oamenii pe diferite căi în diferite timpuri și a adus în ele revelații noi despre Sine Însuși și despre voia Sa. „Adevărul dispensațional” ne învață să deosebim corect aceste căi diferite și să distingem natura lor în așa fel încât trăsăturile caracteristice ale fiecărei perioade să fie înțelese. În felul acesta învățăm adevăratul caracter al chemării noastre și al perioadei în care ne aflăm.

Nota deosebită a dispensației dinaintea noastră a fost Israel, poporul pământesc al lui Dumnezeu. Perioada în care ne aflăm a început la Cincizecime (50 de zile după învierea lui Hristos, și este marcată de trăsături complet diferite: Biserica, nu Israel este pe prim plan în gândurile lui Dumnezeu.

Planul lui Dumnezeu pentru Israel și pentru Biserică

Nu ne referim la iudeii de acum când vorbim despre Israel. Ne referim la ceea ce era această națiune în planul original al lui Dumnezeu pentru ei. Tot așa, prin Biserică nu înțelegem vreo clădire sau denominație sau grup de credincioși adunați împreună într-un anumit loc, ci, simplu, pe toți cei chemați afară din lume de către Dumnezeu, pentru Sine Însuși, în timpul acestei dispensații a respingerii lui Hristos – Biserica potrivit planului original și al gândurilor Lui. Cuvântul grecesc tradus deseori „biserică” înseamnă, simplu, „cei chemați afară”. În felul acesta, prin chemarea lui Dumnezeu și locuirea în ei a Duhului Sfânt, toți cei credincioși sunt strânși laolaltă în Adunarea sau Biserica lui Dumnezeu.

Cuvântul „adunare” folosit în trei feluri

Cuvântul „adunare” (ekklesia: cei chemați afară) este folosit în trei feluri în Noul Testament: pentru a indica pe toți creștinii dintr-un anumit loc (1 Corinteni 1.2; Coloseni 4.15), pe toți creștinii de pe pământ într-un anumit timp (1 Cor. 10.32; 12.28; Efes. 1.22) și pe toți creștinii (chemați afară și pecetluiti cu Duhul Sfânt) dintre Cincizecime și Răpire, care este venirea din nou a Domnului în văzduh (Efes. 3.21; 5.25). Vom folosi de obicei acest cuvânt în sensul lui din urmă (universal), deși când vorbim despre adunare așa cum este ea astăzi pe pământ, vom înțelege cel dintâi sens pe care l-am văzut: adunarea ar fi ca o armată care rămâne aceeași, deși unitățile care o compun se schimbă și ca număr și ca personal.

Legea și profeții – până la Ioan

După ce am definit termenii, să observăm unele deosebiri. Ioan Botezătorul, cel care a mers înaintea lui Hristos, a fost ultimul din șirul lung al profeților din dispensația anterioară. Cuvintele lui Dumnezeu sub vechea dispensație s-au terminat la el. „Legea și profeții au fost până la Ioan; de atunci împărăția lui Dumnezeu se vestește” (Luca 16.16).

Venirea lui Hristos în lume a fost descrisă de Zaharia ca zorii zilei, ca răsăritul din înălțime (Luca 1.78). Venirea Sa pe pământ vestea zorii unei zile noi – nu încă începutul ei. Domnul Isus avea o misiune de împlinit în mijlocul lui Israel și avea să li Se prezinte pe Sine ca Mesia cel de mult promis. Mai mult, temeliile pentru binecuvântare trebuiau să fie puse în suferințele de la Golgota. Dar când toate acestea s-au împlinit, după ce Domnul Isus a murit, a înviat, S-a înălțat la cer și a trimis aici Duhul Sfânt, atunci ziua (dispensația) cea nouă a început. Era în adevăr nouă: era complet diferită de tot ce fusese înainte.

Trăsăturile dispensației legii – deosebite de ale harului

Trăsătura caracteristică a vechii dispensații a fost legea, în timp ce harul este trăsătura principală a noii dispensații. Vechea dispensație a început cu darea legii la Sinai. Sub lege, Dumnezeu cerea omului, El avea să primească de la om ce îi datora. Faptul că omul a dat greș imediat și complet, nu l-a eliberat de noile responsabilități. Totuși, Dumnezeu i-a spus lui Moise că, în îndurare, Își va reține distrugerea amenințătoare în vederea venirii lui Hristos (Exod 33.10). Cut oate acestea, legea a continuat să fie un îndrumător (Gal. 3.24) până ce avea să vină Hristos.

La timpul potrivit a venit Hristos. O putere mai mare decât legea era prezentă în El, așa cum se vede în cazul femeii păcătoase din Ioan 8.1-11. Sub influența puternică a harului, cei fățarnici au fost convinși mult mai profund decât sub lege. Mai departe, păcătosul era iertat; lucrul acesta nu-l putea face legea. În felul acesta, astăzi Dumnezeu dă și omul primește. Noua dispensație este astfel marcată de harul care „domnește prin dreptate spre viață eternă, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 5.21).

Vechea dispestație pentru poporul Israel – Biserica, în afara națiunilor

Vechea dispensație avea ca centru pe Israel, în timp ce noua perioadă este a Bisericii. Legea a fost dată numai lui Israel și atenția lui Dumnezeu era îndreptată asupra lui Israel ca națiune. Privilegiile lor erau naționale, nu individuale, deși Dumnezeu întotdeauna a avut a face cu oamenii, personal, și aceasta se arată în mod deosebit în zilele de decadență națională. Dar la începutul lor, Dumnezeu Se ocupa de ei ca națiune, fără referire la starea spirituală a fiecărui individ; poziția lui Israel înaintea Lui era pe o bază națională.

De cealaltă parte, nu este nimic național cu privire la Biserică. Astăzi Dumnezeu cercetează toate națiunile „ca să ia din ele un popor pentru Numele Său” (Fapte 15.13, 14). Cei care sunt scoși afară și adunați pentru Numele Său formează Biserica. Deci, Biserica este în afara națiunilor, nu este națională și nici internațională. Ea este complet în afara deosebirilor naționale și total independentă de ele. Adunarea este

o singură turmă (Ioan 10.16), un singur trup (1 Corinteni 12.13), o casă spirituală, o preoție sfântă (1 Petru 2.5) și o familie care cuprinde pe copiii lui Dumnezeu (1 Ioan 2.12; 3.1).

Mai mult, Adunarea este formată din persoane care individual, prin har, au ajuns într-o bună legătură cu Dumnezeu, au iertarea și Duhul Sfânt locuiește în ei. Numai în felul acesta ei au devenit mădulare ale trupului și „pietre vii” în casa spirituală.

Închinarea rituală în Israel – închinare în Duh în Adunare

O închinare rituală era în legătură cu Israel – și ea prezenta imaginea unor lucrări viitoare ale lui Dumnezeu. Privilegiile Adunării sunt puse în legătură cu însăși realitățile eterne – cu conținutul, nu cu umbrele lor. Închinarea Adunării nu este formată de aducerea jertfelor și de ceremonii simbolice, ci de „închinarea în duh și în adevăr” (Ioan 4.23, 24). Legea (iudaismul) avea „umbra bunurilor viitoare, nu însăși imaginea lucrurilor” (Evrei 10.1). Dar pentru noi au venit lucrurile mai bune. Hristos le-a adus (Evrei 9.24; 10.12), Duhul Sfânt le-a descoperit (1 Corinteni 2.9, 10) și cel credincios le poate cerceta cu ochii credinței (2 Corinteni 4.18).

Binecuvântările lui Israel, îndeosebi pământești; ale Adunării, cerești, spirituale

Binecuvântările lui Israel erau în special pământești și materiale, în timp ce ale Adunării sunt cerești și spirituale. Israel fusese învățat să mulțumească lui Dumnezeu când în final au ajuns să stăpânească țara promisiunii, luând din cele dintâi roade ale recoltelor lor și aducându-le într-un coș înaintea Domnului, cu o recunoaștere a bunătății Sale pe buzele lor (Deut. 26.1-11). Dar apropierea creștinilor de Dumnezeu este cu totul diferită de acest fel material. Despre moștenirea noastră cerească se spune astfel: „Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești, în Hristos” (Efeseni 1.3). Cât de complet este contrastul!

Destinul lui Israel este să fie mijlocul de binecuvântare pentru toate națiunile în timpul celor 1000 de ani când Domnul va împărăți (Isaia 60). Destinul Adunării este asocierea cu Hristos în cer (Apocalipsa 19.21 arătând Adunarea ca soția Mielului).

Căile lui Dumnezeu față de Israel s-au întrerupt numai pentru un timp

Deși moartea lui Hristos a marcat în acel timp întreruperea relațiilor lui Dumnezeu cu Israel ca națiune (ei atinseseră culmea la cruce), totuși Dumnezeu a continuat unele încercări suplimentare cu Israel până la moartea lui Ștefan (Fapte 7.54-60) și poate chiar până la distrugerea Ierusalimului în AD 70. Tot așa, deși prezența dispensației în care suntem (și Adunarea însăși) a început în ziua Cincizecimii”, Dumnezeu a revelat treptat planurile Sale pentru Adunare peste câțiva ani, îndeosebi prin apostolul Pavel.

De asemenea, trebuie să notăm că și căile lui Dumnezeu cu Israel s-au întrerupt numai pentru un timp. În viitor, toate promisiunile glorioase făcute acestei națiuni vor fi împlinite. Simplu, Israel a fost pus deoparte, în timp ce Adunării i se dă principala atenție. Când Adunarea va fi mutată în cer, Israel va fi din nou adus pe linia principală a relațiilor lui Dumnezeu.

Deosebirea dintre adunarea din pustiu și Adunarea Noului Testament

În Fapte 7.38, Ștefan vorbește despre „adunarea din pustiu”. Unele traduceri redau greșit „biserica din pustiu” (n.t.). În felul acesta unii spun că Adunarea sau Biserica ar fi existat în timpurile Vechiului Testament. Israel era „adunarea” în pustiu, tot așa cum mulțimea răzvrătită a închinătorilor Diane era numită „adunare” în Fapte 19.41, dar acestea nu pot fi nicicum puse în legătură cu „Adunarea” Noului Testament. O greșeală făcută aici ar fi foarte serioasă, pentru că această confuzie a lui Israel cu Adunarea a fost folosită de unii pentru a aduce principiile și ceremoniile iudaice în creștinism.

Oamenii mari ai Vechiului Testament nu fac parte din Adunarea Noului Testament

Oameni ca Avraam, Moise și Ilie n-au făcut astfel parte din Adunare: ei erau din vechea dispensație. Din punct de vedere moral, acești oameni erau uriași, în timp ce mulți din credincioșii de astăzi sunt pigmei. Dumnezeu îi va binecuvânta pentru credința lor, dar nu ca o parte a Adunării. Chiar Ioan Botezătorul, față de care niciunul nu era mai mare, când este văzut din punct de vedere dispensațional, era mai mic decât cel mai mic în împărăția cerurilor (Matei 11.11). El aparținea dispensației robiei, iar noi, dispensației înfierii (Galateni 4.1-7). Când era pe pământ, Domnul Isus a vorbit de ceva nou, de un lucru viitor, de care acești oameni mari din vechime nu aveau parte. Despre Sine, Stânca, El a spus: „Voi zidi Adunarea Mea” (Matei 16.18). Ea avea să fie întemeiată pe Fiul Dumnezeului Celui viu, nu pe un profet, oricât de mare ar fi fost el. Aceasta este partea noastră!

Israel chemat să stăpânească țara promisiunii și din el să vină Hristos

Israel a fost chemat să ia în stăpânire țara promisiunii pentru Dumnezeu, ca o garanție că întregul pământ îi aparține Lui, chiar dacă Satan pusese stăpânire peste el. Când au intrat în țara promisiunii, au trecut Iordanul ca poporul „Domnului întregului pământ” (Iosua 3.11-13). Mai departe, chemarea lor era să păstreze în lume pe aceia „din care, după carne, este Hristos” (Romani 9.4, 5).

Israel, dovada stricăciunii totale a omului

De asemenea, Dumnezeu a folosit pe Israel ca dovada finală a totalei stricăciuni a omului. Israel a fost separat de toate corupțiile care îl înconjurau și a fost privilegiat mai mult decât toți alții și totuși, așa cum se arată în însăși legea lor (Romani 3.9-18), ei s-au arătat complet incapabili, și în felul acesta au dovedit starea căzută fără speranță a tuturor. Dacă, așa cum se precizează în Romani 3.19, legea condamnă în întregime chiar și națiunea tratată într-un mod special și binecuvântată a iudeilor care erau sub lege, atunci orice gură este închisă și toată lumea „este sub judecată înaintea lui Dumnezeu”.

Adunarea este trupul lui Hristos

Pe de altă parte, obiectul și scopul lui Dumnezeu cu Adunarea este că El este exprimat în ea. Ea este trupul lui Hristos (Efes. 1.23). Noi trăim și ne exprimăm în trupurile noastre fizice; tot așa Hristos trăiește și Se exprimă pe Sine pe pământ prin Adunae. De asemenea, Adunarea Îl reprezintă pe El pe pământ în acest timp al respingerii pământești și al absenței Sale. Satan a scăpat de prezența personală a lui Hristos aici pe pământ, dar El este aici ca fiind reprezentat de cei ai Săi. A atinge Adunarea sau pe unul care aparține ei, înseamnă a-L atinge pe El. Saul persecutase pe cei credincioși și totuși Domnul i-a spus pe drumul Damascului: „Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți?” (Fapte 9.4).

Adunarea este și casa Lui Dumnezeu în acest timp

Adunarea este și casa lui Dumnezeu, singura casă pe care El o are pe pământ în acest timp (1 Timotei 3.15). Dumnezeu nu va fi alungat din propria Sa lume. De aceea, El locuiește astăzi într-o casă pe care nici un împarat al lumii n-o poate arde sau distruge.

Adunarea, Mireasă a lui Hristos

Scopul final al lui Dumnezeu este să aibă o soție pentru Hristos (Efeseni 5.25-27), un popor care, deși în prezent ia parte la respingerea Sa, ca străini cerești, vor avea parte pentru eternitate de gloria Sa cerească.

Binecuvântări specifice Adunării

Noi avem și alte binecuvântări pe care Israel niciodată nu le-a avut. Una dintre cele mai mari este cunoașterea lui Dumnezeu ca Tată, așa cum ne este descoperit deplin în Hristos. „Numai nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18). Apoi noi avem fapta, nu numai promisiunea împlinirii răscumpărării. Toate s-au schimbat prin lucrarea care s-a sfârșit a lui Hristos, la cruce. Mai departe, Duhul Sfânt locuiește acum în credincioși (Ioan 14.16; Fapte 2.1-4). Deși Duhul Sfânt Și-a exercitat influența întotdeauna pe pământ, prezența Sa care locuiește și rămâne în cei credincioși este un lucru nou. De asemenea, relația noastră cu Dumnezeu este nouă. Noi nu mai suntem robi, ci fii (Galateni 4.4-7).

Mult mai multe s-ar putea spune, dar aceste patru fapte trebuie să ne arate ceva din bogățiile de binecuvântări care ne aparțin, fiind creștini. Să mulțumim lui Dumnezeu că trăim de partea aceasta a crucii lui Hristos!

clickbible.org